

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **I. W., s.r.o.**
sídlem X
zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022, č. j. JMK 58262/2022, sp. zn. S-JMK 55482/2022/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 20. 4. 2022, č. j. JMK 58262/2022, sp. zn. S-JMK 55482/2022/OD/VW, a rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru dopravy, ze dne 18. 3. 2022, č. j. OD-ČJ/28046-22/NEU, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám JUDr. Emila Flegela, advokáta se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 6, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Městského úřadu Šlapanice, odboru dopravy, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 3. 2022, č. j. OD-ČJ/28046-22/NEU, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2021, (dále jen „silniční zákon“) tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to
 - dne 6. 8. 2021 v 9:22 hodin, kdy byla vozidlu žalobce naměřena nedovolená rychlost 81 km/hod (po odečtu tolerance) v místě, kde je rychlost stanovena obecnou úpravou na 50 km/h
 - a dále dne 2. 12. 2021 v 9:01 hodin, kdy byla vozidlu žalobce naměřena nedovolená rychlost 61 km/h (po odečtu tolerance) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou na 50 km/h.

Za spáchání přestupku uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 4. 2022, č. j. JMK 58262/2022, sp. zn. S-JMK 55482/2022/OD/VW, (dále jen „napadené rozhodnutí“) dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného, jakož i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá nezákonnost zahájení řízení s provozovatelem vozidla. Samotný fakt, že osoba řidiče, sdělená žalobcem, nereagovala na výzvu k podání vysvětlení, nemohl vést k zahájení řízení se žalobcem. Správní orgán prvního stupně měl učinit další smysluplný úkon směřující ke zjištění pachatele, nikoli mechanicky opětovně zaslat osobě řidiče výzvu k podání vysvětlení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgány postupovaly v souladu s právní úpravou, napadené rozhodnutí je správné a odůvodněné. Správní orgán prvního stupně opakovaně předvolal osobu sděleného řidiče, tato osoba však nereagovala. Opakované zaslání předvolání k podání vysvětlení je smysluplným úkonem směřujícím ke zjištění pachatele.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

5. Ze správního spisu zdejší soud ověřil, že žalobce v případě skutku ze dne 6. 8. 2021 v návaznosti na výzvu dle § 125h silničního zákona správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že vozidlo řídil P. T., narozený dne X, bytem X. Správní orgán prvního stupně zaslal této osobě výzvu k podání vysvětlení ze dne 6. 10. 2021 (doručena do datové schránky dne 8. 10. 2021) a následně výzvu k podání vysvětlení ze dne 21. 12. 2021 (doručena do datové schránky dne 30. 12. 2021). Jelikož osoba nereagovala na žádnou z výzev, správní orgán prvního stupně věc dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „přestupkový zákon“) odložil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. Zároveň soud nemohl pominout skutečnost vyplývající z veřejných rejstříků, a to, že jednateli žalobce byli toho času D. T., narozená dne X, bytem X a P. T., narozený dne X, bytem X. Adresa pobytu sdělené osoby řidiče je tedy shodná se sídlem žalobce.
6. Podle § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona platí, že obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek provozovatele vozidla projedná, *„pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě“* (podtržení doplněno zdejším soudem).
7. Zákon vychází ze zásady subsidiarity odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dříve než správní orgány vyvodí odpovědnost provozovatele vozidla, musí vyvinout reálnou snahu směrem ke zjištění totožnosti jeho řidiče.
8. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá obecný závěr, že by bylo zjevně proti smyslu právní úpravy přestupku provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro jeho zjištění potřebné indicie a označení řidiče provozovatelem vozidla nevede, resp. zjevně nemůže vést k nalezení skutečného pachatele, např. označenému řidiči se nedaří doručovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Současně však Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil primární odpovědnost řidiče vozidla, neboť *„budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit“*.
9. V případě, že provozovatel vozidla správnímu orgánu poskytne dostatečné množství identifikačních údajů ohledně osoby, která dle provozovatele v době spáchání přestupku vozidlo řídila, musí správní orgán zásadně podniknout nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle skutkových okolností věci. Samotným označením řidiče ze strany provozovatele vozidla nejsou naplněny předpoklady pro zahájení řízení o přestupku proti tomuto řidiči. Je proto zásadně nezbytné tuto osobu předvolat k podání vysvětlení, v rámci kterého by mohla být blíže objasněna totožnost řidiče (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 243/2017-36, nebo ze dne 10. 8. 2021, č. j. 6 As 300/2020-45).
10. Pokud správní orgán sděleného řidiče vyzve k podání vysvětlení, je třeba zohlednit další

skutkové okolnosti, aby bylo možné uzavřít, zda byla činnost ze strany správního orgánu dostatečná a představovala tak provedení nezbytných úkonů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22 či ze dne 30. 6. 2022, č. j. 4 As 245/2020-37).

11. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2021, č. j. 8 As 222/2019-61, popsal tři typové situace hodnocení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku:
12. V prvním případě se jedná o situace, v nichž provozovatel vozidla nejenže identifikoval označeného řidiče, ale nadto také věrohodně doložil, že řidičem byla právě tato konkrétní osoba (písemnou nájemní smlouvou, případně kupní smlouvou, včetně potvrzení o převzetí vozidla). Jedno předvolání k podání vysvětlení, na které označený řidič nereaguje, v těchto případech není dostačující. Správní orgány měly např. kontaktovat označeného řidiče znovu, využít institutu předvolání či pořádkové pokuty, případně s přihlédnutím k dostupným důkazům rovnou zahájit řízení o podezření ze spáchání přestupku s daným řidičem (rozsudky ze dne 29. 6. 2021, č. j. 4 As 329/2019-32, ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27, a ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21).
13. Pokud takové důkazy k dispozici nejsou, jediné předvolání k podání vysvětlení označenému řidiči není dostačující např. tehdy, pokud byl řidič označen jako jednatel společnosti (odlišné od provozovatele vozidla) a uvedena adresa této společnosti, ale správní orgán se na ni nepokusil doručit (rozsudek ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22), případně předvolání bylo doručeno fikcí, aniž by správní orgán provedl lustraci řidiče v centrální evidenci obyvatel (rozsudek ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22).
14. Ve třetím okruhu věcí bylo jediné předvolání k podání vysvětlení dostatečným. Jedná se o situace nekontaktních zahraničních řidičů (rozsudky ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, a ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36), či situace, kdy obchodní společností coby provozovatelkou byla označena jednatelka této společnosti (rozsudek ze dne 19. 5. 2021, č. j. 6 As 49/2021-20), případně označený řidič odepřel podání vysvětlení (rozsudek ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32).
15. Zároveň je třeba zaměřit se i na otázku, zda není z okolností věci patrná obstrukční povaha označení řidiče. Je totiž třeba *„rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí“*. Projednání přestupku provozovatele vozidla *„musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie. Nicméně tato „pátrací“ povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44; podtržení doplněno zdejším soudem). V případě nejrozumnějších obstrukčních praktik tedy není namístě činit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nehospodárné.

16. Ze stavu skutkových zjištění, která měly správní orgány k dispozici, nelze bez dalšího považovat postup žalobce za účelovou obstrukci. Ostatně ani správní orgány na této skutečnosti svůj postup ve věci nevystavěly. V napadeném rozhodnutí ani později netvrdí žádné individuální okolnosti, na jejichž základě by bylo možno usuzovat, že žalobce jednal obstrukčně. Žalobce správnímu orgánu prvního stupně v úplnosti sdělil jméno, příjmení, datum narození a adresu pobytu údajného řidiče vozidla. Této osobě pak byly řádně doručeny dvě výzvy k podání vysvětlení (dne 8. 10. 2021 a dne 30. 12. 2021), a to do datové schránky, kde se s nimi mohl kdykoliv seznámit. V projednávané věci tedy nebylo možné dovodit, že se označenému řidiči nedaří doručovat (a tudíž ani aplikovat závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudcích týkajících se doručování výzev osobám, které nelze dohledat nebo se jim nedaří doručovat; srov. již zmiňovaný rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).
17. S ohledem na závěry výše citované judikatury je tak pro posouzení, zda správní orgán učinil v právě projednávané věci tzv. nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, zapotřebí přihlídnout ke konkrétním okolnostem případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 As 353/2020-26).
18. Na tomto místě soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018–21, v němž bylo konstatováno, že „[j]estliže provozovatel vozidla označí za řidiče osobu, k níž sdělí dostatečné údaje, a věrohodně tvrdí, že dané vozidlo mohla tato osoba řídit, bude mít správní orgán zpravidla dostatek indicií k tomu, aby se pokusil nalézt pachatele přestupku. Není naplněním nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 30. 6. 2017), pouze jediné doručení předvolání k podání vysvětlení, na něž označená osoba nereaguje, ale správní orgán musí učinit další smysluplný úkon směřující ke zjištění pachatele“ (podtržení doplněno zdejším soudem; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27, nebo ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 As 293/2018-25). Jak také uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2022, č. j. 4 As 245/2020-37, „[k] potrestání provozovatele vozidla na základě objektivní odpovědnosti však nelze přistupovat automaticky, při první obtíži spojené s kontaktováním (pravděpodobného) řidiče daného vozidla, nejde-li o obstrukční jednání samotného provozovatele“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 As 353/2020-26).
19. Žalobce poskytl správnímu orgánu prvního stupně dostatečné množství údajů k identifikaci tvrzeného přestupce. Správní orgán prvního stupně sice danou osobu vyzval k podání vysvětlení, ta se však v určeném termínu k podání vysvětlení nedostavila, současně se z účasti na podání vysvětlení neomluvila ani nesdělila, že hodlá využít možnosti odepřít podání vysvětlení dle § 137 odst. 1 ve spojení s § 55 odst. 4 správního řádu. Obtíže pramenící z pasivity domnělého řidiče není možné bez dalšího přičítat žalobci. Jelikož žalobcem označenému přestupci P. T. byly výzvy k podání vysvětlení řádně doručeny a mohl se s nimi seznámit, nebylo namístě ihned poté, kdy na tyto výzvy nereagoval, zanechat všech dalších kroků a toliko přistoupit k odložení věci a zahájit řízení se žalobcem jako provozovatelem vozidla (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, by takový postup mohl být aprobován v situaci, kdy sdělenou osobu řidiče nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat). Takový postup správního orgánu hodnotí soud jako předčasný.
20. Po správním orgánu jistě nelze požadovat, aby prováděl na základě pouhého sdělení identifikačních údajů nějaké osoby, jejíž vztah k předmětnému vozidlu není nikterak

zřejmý, „pátrací akci“ směřující ke ztotožnění dané osoby jako přestupce. Na druhou stranu v dané věci nelze pominout zjevný vztah označené osoby s osobou, resp. jednatelem žalobce, ať už co se jména či adresy pobytu týče. Správní orgán prvního stupně tedy mohl přinejmenším vyzvat žalobce k doplnění skutečností nasvědčujících tomu, že v inkriminované době řídil vozidlo žalobce skutečně jím označený řidič (k tomu viz dále).

21. Správnímu orgánu prvního stupně dle názoru zdejšího soudu nic nebránilo v tom, aby za vyvstálé situace využil všech přípustných procesních nástrojů k tomu, aby označeného řidiče zkontaktoval. V první řadě mohl **vyzvat žalobce k doložení, že jeho vozidlo skutečně řídil jím označený řidič** (ostatně žalobce by jako provozovatel vozidla mohl v přestupkové věci vystupovat jako svědek), např. uvedením plausibilního vysvětlení, z něhož by bylo možno dovozovat, že označená osoba skutečně v rozhodný čas jeho vozidlo užívala např. na základě nájemní smlouvy, zaměstnaneckého poměru k žalobci, výpůjčky, kupní smlouvy apod. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21, ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27, nebo ze dne 29. 6. 2021, č. j. 4 As 329/2019-32). S ohledem na reakci žalobce na takovou výzvu by pak mohl správní orgán prvního stupně například provést úvahy o obstrukčním jednání žalobce, a vyvodit z něj v souladu s výše citovanými judikaturními závěry důsledky, či naopak získat dostatečné důkazy pro to, aby zahájil řízení o podezření ze spáchání přestupku s označeným řidičem.
22. V závislosti na zjištěných skutečnostech je možnou variantou i **předvedení** dotčené osoby dle § 137 odst. 1 ve spojení s § 60 správního řádu, byť Nejvyšší správní soud obecně tento postup hodnotí jako postup krajní, jdoucí nad rámec nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona. Při naplnění určitých specifik dané věci však takový postup nevylučuje (např. v situacích, kdy je provozovatelem vozidla řádně doložen prodej vozidla jiné osobě; k tomu srov. např. rozsudek ze dne 26. 5. 2020, č. j. 10 As 311/2018-26). V rámci tohoto postupu je nutno šetřit základní práva předvolané osoby, především princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování, který plyne z interpretace čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08 (dostupný na <https://nalus.usoud.cz>), který se týkal uložení pořádkové pokuty za nedostavení se k podání vysvětlení; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 8/2015-23].
23. Obecně si lze představit i **uložení pořádkové pokuty** předvolané osobě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 243/2017-36, nebo ze dne 5. 12. 2017, č. j. 9 As 277/2016-45). Ostatně o možnosti uložení pořádkové pokuty ve smyslu § 137 odst. 2 ve spojení s § 62 správního řádu byl označený řidič vyrozuměn ve výzvě k podání vysvětlení ze dne 6. 10. 2021 i ze dne 21. 12. 2021. V rozsudku ze dne 5. 12. 2017, č. j. 9 As 277/2016-45, se Nejvyšší správní soud zabýval také interpretací nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08. Z tohoto nálezu plyne, že „je povinností orgánu veřejné moci předtím, než uplatní zákonem obecně vymezené oprávnění uložit jednotlivci povinnost, aby věc posoudil s ohledem na konkrétní okolnosti případu v danou chvíli mu již známé a zvážil, zda vůbec v konkrétní situaci smí obecně mu svěřené oprávnění uplatnit, a bude-li to možné, musí posoudit, zda jeho uplatněním lze naplnit účel, k němuž jeho oprávnění směřuje“. Pokud správní orgán překročí své oprávnění vyžadovat podání vysvětlení, nelze pak nesplnění této povinnosti vynucovat pomocí sankce. Naopak, označí-li provozovatel vozidla pachatele přestupku, je rovněž správní orgán oprávněn požadovat od označené osoby podání vysvětlení, neboť samotné sdělení provozovatele není dostatečným podkladem pro zahájení řízení o přestupku proti takové osobě. V takovém případě je možné vynutit splnění této

povinnosti i prostřednictvím pořádkové pokuty.

24. S ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci má soud za to, že správní orgán prvního stupně měl „reálnou příležitost“ ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, zjistit osobu přestupce. Podle zdejšího soudu správní orgán prvního stupně pochybil, pokud na další postup vedoucí ke zjištění, zda žalobcem označená osoba skutečně byla pachatelem zjištěného přestupku, rezignoval s odkazem na skutečnost, že se tato osoba nedostavila k podání vysvětlení, a následně zahájil správní řízení s provozovatelem vozidla. Opakované zaslání téže výzvy k podání vysvětlení, kterou sdělený řidič již jednou ponechal bez reakce, byť mu byla řádně doručena, nelze považovat za další smysluplný úkon směřující ke zjištění osoby pachatele, a tudíž ani dostatečné úsilí za účelem nalezení skutečného pachatele přestupku tak, jak ukládá § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona. Nereagoval-li údajný řidič na první výzvu k podání vysvětlení i přes to, že mu byla doručena, nemohl správní orgán prvního stupně důvodně očekávat, že v případě druhé, totožné výzvy, tomu bude jinak. Mechanické zaslání dvou totožných výzev k podání vysvětlení a následné odložení věci s odkazem na § 76 odst. 1 písm. k) přestupkového zákona bylo v posuzované věci předčasné. Takový postup se jeví v tomto konkrétním případě jako nedostatečný (příliš formální) a směřující toliko k tomu, aby postup správního orgánu neskončil jen u zaslání jedné výzvy k podání vysvětlení (které bylo judikaturou v mnoha případech vyhodnoceno jako nedostačující) a zároveň aby bylo možno zahájit řízení o přestupku s provozovatelem vozidla.
25. Soud uzavírá, že v projednávaném případě nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, a tedy ani pro uložení pokuty za daný přestupek. Správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s § 125f odst. 5 silničního zákona, neboť zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby přestupce. Ve výše popsaném nesprávném postupu správního orgánu prvního stupně, který byl následně aprobevován napadeným rozhodnutím žalovaného, tak soud spatřuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, přičemž se tedy jedná o vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

IV. Shrnutí a náklady řízení

26. Soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož se zrušující důvody vztahují i k prvostupňovému rozhodnutí, přistoupil soud také k jeho zrušení (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva

úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsí žaloby) 2 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 428 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. března 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce